

Arrest

nr. 51 939 van 29 november 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 30 augustus 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 juli 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 5 oktober 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. LUYTENS, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

"Volgens uw verklaringen bent u een etnische Albanees afkomstig uit Kumanovë en hebt u de Macedonische nationaliteit.

Toen u achttien was, werd u opgeroepen voor uw legerdienst. U bood zich niet aan.

U zou verschillende oproepingen van de rechtbank hebben ontvangen i.v.m. uw legerdienst, maar u zou zich nooit ergens hebben aangeboden. Sinds 1994 of 1995 zou u geen oproepingen meer ontvangen hebben. U zou geen problemen hebben gekend in Macedonië omdat u destijds uw legerdienst niet vervuld had. In 2005 of 2006 verkreeg u een paspoort.

U woonde in Macedonië samen met uw echtgenote, F.(...) A.(...) M.(...) (O.V. 6.639.616), en kinderen bij uw ouders in Kumanovë. Omdat daar niet genoeg plaats was en omdat uw echtgenote niet overweg kon met uw ouders, zou u ongeveer anderhalf jaar voor uw gehoor op het Commissariaat-generaal een woning hebben gehuurd van een etnische Albanees, A.(...) genaamd.

Uw dochter E.(...) heeft een zwakke gezondheid. Ze lijdt aan astma, allergieën en bronchitis. Ze werd onder andere behandeld in het ziekenhuis van Kumanovë en in twee verschillende ziekenhuizen in de Macedonische hoofdstad Skopje. Ze genas niet en volgens u kreeg ze een minder goede medische behandeling ten gevolge van jullie etnische origine.

Omdat u geen werk had en hoge dokterskosten, kon u uw huur en uw rekeningen niet meer betalen. U was ingeschreven in een arbeidsbureau, maar u vond geen job. Omdat u nog steeds bij uw ouders gedomicilieerd was, kreeg u geen werkloosheidsuitkering. U bood zich aan bij verschillende werkgevers en u werkte af en toe in de bouw en in een bakkerij.

Sinds januari 2010 viel A.(...) regelmatig bij u binnen. Hij bedreigde u omdat u de huur niet betaalde. Het conflict werd steeds erger en de huisbaas zou u ook geslagen hebben in het bijzijn van uw gezin.

Hij startte geen gerechtelijke procedure en heeft jullie niet uit de woning gezet.

U diende geen klacht in naar aanleiding van de bedreigingen en de slagen en verwondingen.

Omdat de buurman dreigde om u te vermoorden indien u de huur niet zou betalen, besliste u om Macedonië te verlaten.

Omdat uw paspoort oud was en uw gezinsleden geen paspoort hadden, reisde u met de paspoorten van andere personen die u kocht voor driehonderd euro.

U kwam naar België met de bus. Op 8 juni 2010 diende u een asielaanvraag in.

Uw echtgenote is zeven maanden zwanger. Omdat haar zwangerschap moeilijk verloopt, kon zij zich niet aanbieden voor het gehoor op het Commissariaat-generaal.

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw Macedonische identiteitskaart, afgeleverd op 15 april 2005 te Kumanovë; de Macedonische identiteitskaart van uw echtgenote, afgeleverd op 23 maart 2010 te Kumanovë; de geboorteakte van uw echtgenote; de geboorteaktes van uw dochters E.(...) en E.(...); uw huwelijksakte; diverse medische attesten uit Macedonië (Kumanovë en Skopje) m.b.t. de gezondheidsproblemen van uw dochter E.(...); en een Belgisch medisch attest afgeleverd in België op 12 juli 2010 waaruit blijkt dat uw echtgenote zich niet kon aanbieden voor het gehoor."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Er dient te worden vastgesteld dat op basis van de door u ingeroepen feiten ten aanzien van u niet besloten kan worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U haalde aan dat u in Macedonië problemen kende met uw huisbaas A.(...), eveneens een etnische Albanees, die u bedreigde en sloeg omdat u de huur niet kon betalen. Hij zou sinds januari 2010 verschillende keren bij u thuis gekomen zijn en hij zou u bedreigd en geslagen hebben in het bijzijn van uw echtgenote en kinderen (CGVS, p. 6 en 7).

Er dient te worden opgemerkt dat dit door u aangehaalde element een probleem van louter interpersoonlijke en gemeenrechtelijke (strafrechtelijke) aard is dat als dusdanig niet ressorteert onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren ten gevolge van hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging.

Evenmin maakte u aannemelijk dat uw problemen met A.(...) verband houden met de bepalingen inzake subsidiaire bescherming.

U hebt geen feiten of elementen aangehaald waaruit zou blijken dat u voor bovengenoemde problemen met uw huisbaas geen beroep kon doen, of - in geval van een terugkeer naar Macedonië - zou kunnen doen, op de bescherming of hulp van de Macedonische autoriteiten.

U kende sinds 1994/1995 immers geen andere problemen in Macedonië, noch met andere privé-persoonen dan A.(...), noch met uw autoriteiten (CGVS, p. 3 en 11).

Uw motivatie om geen klacht in te dienen tegen A.(...), met name omdat u bang was gezien A.(...) gezegd had dat u nog meer problemen zou krijgen als u klacht indiende (CGVS, p. 8), kan niet als aanvaardbare uitleg worden weerhouden. Het is immers de taak van de autoriteiten om u, indien nodig, bescherming te bieden en een onderzoek te voeren.

Om dergelijk onderzoek te voeren moeten de autoriteiten evenwel op de hoogte zijn van alle gegevens betreffende uw problemen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gesteld van de feiten kunnen zij vanzelfsprekend ook niet optreden.

U voegde hier echter aan toe dat u denkt dat A.(...) banden heeft met de politie (CGVS, p. 8). Dat de politie u niet zou willen helpen omdat ze connecties zou hebben met A.(...) berust evenwel op een louter persoonlijk vermoeden dat u niet aan de hand van concrete feiten of elementen hebt gestaafd (CGVS, p. 8). Gevraagd naar concrete aanwijzingen m.b.t. de link tussen de politie en A.(...) moest u het antwoord schuldig blijven. U zou via mensen uit de buurt gehoord hebben dat A.(...) connecties had met

de politie, maar u zou daar nooit vragen over gesteld hebben of verdere informatie over ingewonnen hebben (CGVS, p. 8 en 9).

Bevreemdend is overigens ook dat u de familienaam van A.(...) niet kent en niet weet waar hij precies woont en dit terwijl u gedurende meerdere maanden een woning van hem zou hebben gehuurd (CGVS, p. 6 en 7).

Bovendien blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, dat de Macedonische politie, ondanks de nood aan een aantal hervormingen, anno 2010 steeds beter functioneert en steeds beter haar taken uitvoert. Hierdoor benadert ze meer en meer de maatstaven van de Europese Commissie.

Zo zijn er de laatste jaren vooreerst serieuze verbeteringen merkbaar betreffende de etnische samenstelling van de politiemacht. Daarnaast wordt de controle over de politie in het algemeen en de speciale eenheden in het bijzonder effectiever doordat er meer gebruik gemaakt wordt van interne audits om te waarborgen dat professionele standaarden gerespecteerd worden. In dit verband werd in 2003 de "Sector voor Interne Controle en Professionele Normen" of SVKPS, een interne controleafdeling, opgericht. Het mandaat van de SVKPS omvat ondermeer het onderzoek van politiecorruptie en inbreuken op de mensenrechten in het politiekorps.

Ten gevolge van de oprichting van SVKPS worden meer en meer politieagenten die schuldig worden bevonden disciplinair gestraft. Dat de politie anno 2010 beter functioneert, is voorts het gevolg van de implementatie van de politiewet van 2007, die ondermeer een betere bescherming van getuigen en slachtoffers garandeert. Bij de uitvoering van deze wetgeving wordt de Macedonische overheid bijgestaan door de "OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe) Spillover Monitor Mission to Skopje". Onder impuls van de OSCE wordt een verhoogde aandacht besteed aan de trainingen van de politieofficiërs, met opmerkelijke resultaten als gevolg, en aan de zogenaamde community policing. De bedoeling is het vertrouwen van de burgers in het Macedonisch politieel systeem te verhogen. Met het oog hierop werden "Citizen Advisory Groups" (CAG) opgericht. In dergelijke fora worden burgers, politie en gemeentestructuren samengebracht met de bedoeling zaken van gemeenschappelijk belang te bespreken. Het resultaat van deze meetings heeft er niet alleen voor gezorgd dat er een betere communicatie en samenwerking is tussen de burgers en de politie, maar heeft tevens een groter vertrouwen van de burger in de politie bewerkstelligd.

Daarnaast blijkt uit de informatie dat, voor het geval dat de Macedonische politie haar werk in particuliere gevallen toch niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door de politie aan te klagen. Uit de reeds geciteerde informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat elke persoon die meent dat zijn rechten of vrijheden geschonden zijn het recht heeft om bij de regionale of lokale politie-eenheden een klacht tegen de politie neer te leggen. De politie is verplicht om de klacht te onderzoeken en om binnen een periode van 30 dagen na de klacht de aanklager een gemotiveerd antwoord te geven over de genomen maatregelen. Daarnaast kan er een strafrechtelijke klacht bij het Openbaar Ministerie, een onafhankelijk overheidsorgaan, tegen machtsmisbruik door de politie ingediend worden. Voorts kan men terecht bij de Ombudsman. Het overgrote deel van zijn aanbevelingen worden door de Macedonische overheid uitgevoerd. Ten slotte kan men ook terecht bij een aantal NGO's die personen bijstand verlenen als ze een klacht willen indienen tegen machtsmisbruik door de politie. In 2004 werd met steun van de "OSCE Spillover Monitor Mission to Skopje" en het "Foundation Open Society Institute – Macedonia" (FOSIM) het 'Human Rights Support Project' (HRSP) opgestart. Het doel ervan is om gratis wettelijke bijstand te verlenen aan vermeende slachtoffers van een slecht functionerende politie en om hulp te bieden om klacht neer te leggen via de verschillende bestaande administratieve en wettelijke mechanismen. Sinds november 2006 beschikt het HRSP ook over een gratis telefoonnummer waar burgers machtsmisbruik door de politie kunnen melden. Uit de beschikbare informatie blijkt tevens dat het bestaan van deze organen ervoor zorgt dat er in Macedonië een substantiële vermindering van politieel wangedrag merkbaar is. Er wordt steeds vaker een disciplinaire actie tegen politieofficiërs ondernomen en de capaciteiten om mishandelingen te onderzoeken worden steeds meer ontwikkeld. Hoewel het niet ontkend kan worden dat er in Macedonië nog steeds corruptie op verschillende niveaus is, blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal ten slotte dat er dankzij de "State Commission for Prevention of Corruption" vooruitgang gemaakt wordt bij de implementering van een anticorruptiepolitiek. Er werd ook een actieplan in verband met belangenconflicten aanvaard. Ik meen dan ook dat in Macedonië anno 2010 voor wat betreft corruptie en machtsmisbruik door de politie redelijke maatregelen getroffen worden tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Ten slotte hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u zich om redenen uit de Vluchtelingenconventie of de definitie van subsidiaire bescherming niet elders in Macedonië kon/zou kunnen vestigen om uw problemen met A.(...) te ontlopen.

U stelde dat u niet bij uw ouders of uw schoonouders kon gaan inwonen omdat zij niet voldoende plaats hebben en omdat uw echtgenote niet overweg kan met uw ouders, (CGVS, p. 9 en 10) wat motieven van louter persoonlijke aard betreft. Bovendien kon u wel 680 euro verzamelen voor uw reis naar België en de aankoop van paspoorten van andere personen, terwijl u de huur van 70 euro per maand niet kon betalen (CGVS, p. 5 t/m 7).

Verder verklaarde u dat u geen officiële job vond en geen werkloosheidsuitkering kreeg. U zou ingeschreven zijn in een arbeidsbureau, maar daar zou men geen werk voor u hebben gevonden (CGVS, p. 4).

U legde echter geen afsprakenboekje/arbeidsboekje neer.

Het hoge werkloosheidscijfer in Macedonië is een probleem dat alle lagen van de bevolking treft, zonder onderscheid. Bovendien zou u wel op onregelmatige basis in het zwart hebben gewerkt. Aanvankelijk verklaarde u dat u geen werkloosheidsuitkering kreeg omdat u niet de juiste mensen kende.

Daarna verklaarde u dat uw aanvraag voor een werkloosheidsuitkering geweigerd werd omdat u nog steeds officieel gedomicilieerd was bij uw ouders. Gevraagd waarom u na uw verhuis uw domicilieadres niet heeft gewijzigd, antwoordde u dat u zich daar niet over had geïnformeerd (CGVS, p. 4).

Daarnaast verwees u naar de gezondheidsproblemen van uw dochter E.(...). U bent, behalve ten gevolge van het probleem met uw huisbaas, ook naar België gekomen om uw dochter hier te laten onderzoeken. Ze lijdt immers aan astma, bronchitis en allergieën (CGVS, p. 5, 6 en 10). U verklaarde in dit verband dat uw dochter geen goede medische behandeling kreeg in Macedonië omdat jullie etnische Albanezen zijn (CGVS, p. 10).

Gevraagd waarom u dacht dat uw dochter geen goede medische behandeling kreeg in Macedonië, antwoordde u dat ze niet genas en dat ze niet altijd in het ziekenhuis werd opgenomen. Verder verklaarde u dat u naar staatsziekenhuizen moest gaan omdat u niet voldoende middelen had om een privé-kliniek te betalen (CGVS, p. 11).

Dat uw dochter niet genas kan evenwel te wijten zijn aan tal van oorzaken zoals het feit dat astma vaak chronisch is en levenslang moet worden opgevolgd. Bovendien verklaarde u in dit verband dat haar toestand na een verblijf van een maand in België evenmin verbeterd is. Hier zou ze enkel behandeld worden door de centrumarts die haar nog niet heeft doorgestuurd naar een ziekenhuis voor onderzoek (CGVS, p. 11).

Uit de door u neergelegde medische attesten blijkt ook dat uw dochter in Macedonië wel degelijk op regelmatige basis onderzocht werd en dat er diverse onderzoeken verricht werden, diagnoses gesteld werden en dat haar medische toestand opgevolgd werd. Uit de attesten blijkt tevens dat ze verschillende keren opgenomen werd in het kinderziekenhuis van Kumanovë, het Instituut voor Respiratoire Aandoeningen 'Kozle' te Skopje, en het Universitair Ziekenhuis van Skopje. Bovendien was u in Macedonië in orde met uw ziekteverzekering en beschikten al uw gezinsleden over een gezondheidsboekje (CGVS, p. 11).

Hieraan kan nog worden toegevoegd dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie zich in uw dossier bevindt, duidelijk wordt dat er in Macedonië geen sprake is van een systematische discriminatie van etnische Albanezen in hun toegang tot de gezondheidszorg. Uw bewering dat uw dochter naar aanleiding van haar etnische origine zou zijn gediscrimineerd door de artsen in Macedonië en niet dezelfde behandeling zou hebben gekregen als de Slavische Macedoniërs (CGVS, p. 10), wordt aldus niet gestaafd door de objectieve gegevens aanwezig in uw administratieve dossier.

Er dient hier aldus vastgesteld te worden dat deze door u ingeroepen medische problemen van uw dochter, die u staaft met tal van medische attesten, geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet. U dient voor een beoordeling van medische problemen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van voornoemde wet van 15 december 1980.

Ten slotte kan nog worden opgemerkt dat het in het allerm minst aannemelijk is dat u en uw gezin na de afschaffing van de visumplicht voor Macedonische staatsburgers naar België gereisd zouden zijn met vier oude paspoorten met visa, die jullie gekocht zouden hebben voor een totaal van slechts 300 euro (CGVS, p. 5 en 6).

De door u neergelegde documenten kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. Deze bevestigen immers enkel uw persoonsgegevens, die van uw gezinsleden en het feit dat uw dochter ziek is en uw echtgenote zich niet kon aanbieden voor het gehoor, wat alle elementen zijn die op zich niet worden betwist."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker wijst er in zijn verzoekschrift van 30 augustus 2010 op dat de waarachtigheid van de feiten niet betwist wordt en dat zijn identiteit en reisweg kan nagegaan worden op basis van het door hem neergelegd identiteitsdocument.

Verder stelt hij (zie het verzoekschrift, p. 2) dat hij zich kan vinden in het oordeel van de commissaris-generaal dat zijn problemen niet onder het toepassingsgebied vallen van de Conventie van Genève van 28 juli 1951, maar laat gelden dat deze problemen wel aanleiding dienen te geven tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus gezien voormelde persoon A. door zijn connecties het voor verzoeker onmogelijk maakt beroep te doen op bescherming van het politieapparaat in zijn land van herkomst en eventueel op een normale gerechtelijke procedure omwille van burgerlijke schulden.

Hij ontkent het bestaan in zijn land van herkomst niet van de talrijke procedures waarvan sprake in de bestreden beslissing (p. 2 en 3), doch stelt zich de vraag (zie het verzoekschrift, p. 3) of deze wel afdoende bescherming bieden tegen *“een imminente dreiging van liquidatie door criminelen”*. Verzoeker vervolgt dat het bovendien volstrekt aanvaardbaar is dat hij geen klacht durfde neer te leggen bij de politie gelet op de intimidatie.

Dat de bestreden beslissing gewag maakt van een actieplan voor de implementering van een anticorruptiepolitiek is volgens verzoeker een bevestiging dat het rechtssysteem nog niet goed functioneert; *“Het feit dat dit plan bestaat is op zich een duidelijk bewijs voor de endemische corruptie”* (zie het verzoekschrift, p. 3).

Verzoeker merkt nog op dat noch de Conventie, noch de wet vereist dat men nationale bescherming moet zoeken om erkend te kunnen worden en stelt dat *“het volstaat dat men aantoonst dat deze vraag niet tot een effectieve bescherming zou kunnen leiden”* (zie het verzoekschrift, p. 3).

Voorts laat hij gelden dat hij gediscrimineerd werd op de arbeidsmarkt, wat volgens hem de oorzaak was voor de slechte medische behandeling van zijn dochter.

Verzoeker deelt mee dat hij *“de subsidiaire bescherming op grond van artikel 9 ter”* zal aanvragen (zie het verzoekschrift, p. 3), doch meent dat zijn problemen ook aanleiding geven tot het bekomen van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Verzoeker vraagt aan de Raad zijn dossier volledig te onderzoeken en vraagt dat van hem de vluchtelingenstatus erkend wordt minstens dat hem de subsidiaire beschermingsstatus toegekend wordt.

2.2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel

over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. De Raad neemt er nota van dat verzoeker in zijn verzoekschrift (zie p. 2) stelt *“zich te kunnen vinden in het oordeel van de commissaris-generaal dat zijn problemen niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Conventie van Genève”*.

De Raad gaat derhalve niet meer in op deze problematiek en houdt de vraag van verzoeker op het einde van het verzoekschrift (zie p. 3) om *“hem alsnog de erkenning van de vluchtelingenstatus te verlenen”* voor onbestaande.

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van voormelde wet van 15 december 1980, wordt niet toegekend.

2.4. Verzoeker houdt echter vol wat betreft zijn vraag om subsidiaire bescherming, in zijn land van herkomst geen bescherming te kunnen krijgen gezien voormelde persoon A. door zijn connecties het voor verzoeker onmogelijk maakt beroep te doen op bescherming van het politieapparaat en eventueel op een normale gerechtelijke procedure omwille van burgerlijke schulden.

Artikel 48/5 van de wet van 15 december 1980 stelt dat (vervolgving of) ernstige schade kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:

“[...]

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade. [...]”

De Raad benadrukt dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij eerst alle mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land.

Aldus moet door verzoeker worden aangetoond dat de Staat, noch partijen of internationale organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, bescherming kunnen of willen bieden tegen de beweerde (vervolgving of) ernstige schade.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat verzoeker van zijn problemen ooit aangifte heeft gedaan bij de autoriteiten.

Verzoeker voert aan dat (zie het verzoekschrift, p. 3) *“noch de Conventie, noch de Wet vereist dat men nationale bescherming moet zoeken om erkend te kunnen worden doch dat het volstaat dat men aantoont dat deze vraag niet tot effectieve bescherming zou kunnen leiden”*.

Indien men aanneemt dat *“het volstaat dat men aantoont dat deze vraag niet tot effectieve bescherming zou kunnen leiden”*, dient de Raad evenwel vast te stellen dat verzoeker helemaal niet aantoont dat zijn eventuele vraag om bescherming dode letter zal blijven.

De Raad verwijst naar de informatie toegevoegd aan het administratief dossier betreffende het functioneren van de Macedonische politie en naar de verschillende stappen die ingevoerd werden om eventueel machtsmisbruik van de politie aan te klagen.

De vraagstelling van verzoeker in zijn verzoekschrift (zie p. 3) *“dan nog kan men zich terecht de vraag stellen of het instellen van die procedures wel van aard is om afdiende bescherming te verstrekken (sic) tegen de imminente dreiging van liquidatie door criminelen”* is helemaal geen bewijs van onmacht of onwil van de overheden om op te treden.

Op de stelling van verzoeker dat het rechtssysteem in zijn land nog steeds niet goed functioneert, dat de bestreden beslissing trouwens bevestigt dat er een actieplan bestaat voor de implementering van een anti-corruptiepolitiek wat een bewijs is voor de endemische corruptie, antwoordt de Raad met een verwijzing naar artikel 48/5, §2 van voormelde wet van 15 december 1980 waarin gesteld wordt dat bescherming in de zin van artikel 48/4 in het algemeen geboden wordt wanneer de bedoelde actoren redelijke maatregelen tot voorkoming van het lijden van ernstige schade treffen, onder andere door de instelling van een doeltreffende juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die ernstige schade vormen en wanneer de verzoeker toegang tot een degelijke bescherming heeft.

Verzoeker toont niet aan dat de overheid daarin faalt, noch dat hij *“gelet op de intimidatie”, “niet durfde op zoek te gaan naar hulp op hogere echelons”* (zie het verzoekschrift, p. 3).

De Raad aanvaardt deze uitleg inderdaad niet, temeer daar verzoeker verklaarde dat hij vroeger, behalve in verband met zijn legerdienst, geen problemen had met de autoriteiten.

Volledigheidshalve merkt de Raad op dat verzoeker evenmin aantoont dat de discriminatie op de arbeidsmarkt waarvan hij voorhoudt het slachtoffer te zijn geweest en de volgens hem daaruit voortvloeiende slechte medische behandeling van zijn dochter, een reëel risico op het lijden van ernstige schade uitmaken.

Gelet op wat voorafgaat, wordt niet aangenomen dat verzoeker een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2 a. en b. van de voormelde wet.

Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig november tweeduizend en tien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER ,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE